

少年歌行

หมิ่นเยว่
พิชิตเหล่า
ไต้ฟ้า 4
ไร้พันธมิตร

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
ณัฐจกตา แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

ENTER
ทดลองอ่าน
少年歌行

หิมะแยกริ
ในเขตหิมะ
ตอนที่ 4
ริบเบรค

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

หลังจากเมื่อคราวภารกิจขนส่งสิ่งของไปยังชายแดน นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ถึงเหลียน เซียวเซ่อ และเหลยอู่เจียได้เดินทางร่วมกัน ทว่าครั้งนี้ต่างไปจากครั้งก่อนยิ่งนัก เพราะจุดหมายที่พวกมันมุ่งไป ไม่มีผู้ใดยืนยันได้ว่ามีอยู่จริง อาจเพราะน้อยคนนักที่จะไปถึง และแม้ไปถึงก็อาจไม่มีโอกาสได้กลับมาเกาะเขียนในตำนานแห่งนั้นคล้ายมีตัวตนอยู่เพียงในเรื่องราวของยุทธภพ

ทว่าสำหรับเซียวเซ่อ มันไม่มีทางเลือกอีกแล้ว หากต้องอยู่เฉยๆ เฉกเช่นคนพิการทั้งร่าง จะตายวันตายพรุ่งไม่อาจรู้ มีผู้ลองเสี่ยงสักครั้ง ยามนี้ตัวมันโยนลูกเต๋าออกไปแล้ว เหลือเพียงเปิดตากลั้นหายใจเฝ้าดูผลลัพธ์เท่านั้น!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเฉียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในกรุงปักกิ่ง เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง Shao Nian Ge Xing โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

คลื่นลมยุทธภพสงบ
ทำเนียบทองถกนามจอมยุทธ์

บทที่ 203

นารีแดง

คนทั้งหลายเดินมายังตรอกเล็กที่ลึกเข้าไปในเมืองประม่ง ยามนี้ ตะวันลับขอบฟ้า บ้านเรือนร้านรวงต่างจุดเทียนส่องสว่าง กลิ่นหอมของอาหารที่ลอยอวลอยู่ในนั้นชวนให้ผู้คนรู้สึกอบอุ่นโดยไม่รู้ตัว

"เฮ้อ คิดถึงบ้านแล้ว" เหลยอู่เจียสูดดมกลิ่นพลางเอ่ยขึ้น

เซียวเซ่อกับถึงเหลียนกระซิบสาบเสื่ออย่างเงิบเงิบ

"ถึงแล้ว" เงินจุฬาลงกรณ์ประตูปานเล็กที่หอมช่อผุด พวามีเมื่อเดินเข้าไปในลานบ้านกลับมีแต่ความมืดมิด เงินจู๋บวิ่งเข้าไปในบ้าน จากนั้นก็ประคองเทียนไขเล่มหนึ่งออกมา นำมาจุดใส่โคมไฟในลาน

เหลยอู่เจียกวาดตามองลานบ้านที่แม้จะคับแคบแต่ก็จัดวางสิ่งของอย่างเป็นระเบียบ ก่อนถามขึ้นอย่างแปลกใจ "เจ้าอยู่คนเดียวหรือ"

เงินจุฬาลงกรณ์หน้า "ช่วงนี้ท่านพ่อไปทำงานที่จวนว่าการของเมือง ท่านแม่จากไปตั้งแต่เช้ายังเลิกมาก แต่ญาติผู้ใหญ่ของข้าอยู่หลังข้างๆ นี่เอง บางครั้งข้าก็ไปขอข้าวมันกิน"

"ลานบ้านนี้แม้ว่าคับแคบ แต่นับว่าสะอาดสะอาดอันทีเดียว" เซียวเซ่อนั่งลงบนม้านั่งหิน

"ช่วงนี้เริ่มหนาวแล้ว เข้าไปนั่งในบ้านเถอะ" เจินจุกล่าว

"ไม่เป็นไร ก่อกองไฟในลานบ้านเถอะ จะได้ต้มปลาด้วยเลย"
ถึงเหลียนแกว่งถึงไม้ในมือ เหล่าหู่ปานตัวนั้นยังดิ้นไม่หยุด

"ได้" เจินจูรีบหันกลับไปห้องครัว ถึงเหลียนวางถึงไม้ลง เดินตาม
เข้าไป

เชียวเซ่อพูดกับเหลยอู่เจียเสียงเบา "แม่นางผู้นี้เกรงว่าจะชอบเจ้า
เสียแล้ว"

เหลยอู่เจียถ่มน้ำลาย "นางเพ็งเจอซำก็ครว จะชอบซำได้หรือ"

เชียวเซ่อกล่าวเสียงเนิบ "แล้วเจ้ารู้จัก 'รั่วอี' ดีแล้วหรือ"

เหลยอู่เจียอึ้งงัน ไม่ได้ตอบคำ

เชียวเซ่อหาวหวิด "ความรักก็เป็นเช่นนี้ มาโดยบังเอิญและไม่ทัน
ตั้งตัว บางครั้งก็แค่สายตาที่มองมา เพียงชั่วพริบตาเดียว ไม่อาจอธิบาย
ให้ชัดเจนได้"

"เชียวเซ่อ เจ้ามีพระชายาแล้วใช่หรือไม่" เหลยอู่เจียพลันถามขึ้น

เชียวเซ่อสะอึกไปเล็กน้อย "ไม่ ไม่มี!"

"แล้วเจ้าชอบรั่วอีหรือ" เหลยอู่เจียถามต่อ

"เหตุใดซำต้องบอกเจ้า" เชียวเซ่อถลึงตาใส่มัน

"นั่นก็แปลว่าชอบ" เหลยอู่เจียกล่าว

"ไม่ชอบ" เชียวเซ่อเอ่ยอย่างรำคาญ

"แล้วเจ้าชอบศิษย์พี่หญิงเขียนลั่วหรือ" เหลยอู่เจียแสร้งยืมหัวร้าย

เชียวเซ่อคว้าพลองอู่จี้ออกมาเคาะกับพื้นสองสามที ก่อนพูด
เสียงเย็นว่า "เจ้ามีแคชีวิตเดียว"

"ซูไครกัน" เหลยอู่เจียเดินตรงเข้าไปผลักเชียวเซ่อล้มลงไปกับพื้น
"คิดว่าซำไม่รู้ว่าตอนนี้เจ้าเป็นอย่างไรหรือ"

เชียวเซ่อที่ถูกผลักจนหงายหลังแอ้งม้งนั่งอิงไปครู่ใหญ่กว่าจะ

ตั้งสติได้ มันตะเกียกตะกายขึ้นมาแล้วเงื้อมมือไล่ตีเหลยอู๋เจี๋ยด้วยความเคียดแค้น

"อย่าทะเลาะกัน รีบมาช่วยงานได้แล้ว" ถึงเหลียนหอบฟันทออกมาเหลยอู๋เจี๋ยรีบถือโอกาสวิ่งเข้าไปช่วยและหลบเซียวเซ่อที่กำลังเดือดดาลทั้งสองคนก่อกองไฟกันที่พื้น เซียวเซ่อไปนั่งอีกด้านหนึ่งและมองดูพวกมันอย่างเสียบๆ ด้วยความโมโห

กองไฟถูกก่อกขึ้น ถึงเหลียนปักไม้สองท่อนชนาบข้างกองไฟแล้ววางไม้อีกท่อนพาดไว้ตรงกลาง จากนั้นก็ใช้เชือกแขวนหม้อเหล็กไว้บนนั้น ก่อนหยิบผงแป้งละเอียดออกมาจากอกเสื้อ ใส่เข้าไปในท้องปลาเหล่านู๋ปานที่ถูกผ่า ใช้มือลูบเบาๆ ก่อนเย็บปิดท้องปลาอีกครั้ง

"ศิษย์พี่ ท่านใส่ยาพิษอันใดเข้าไปในนั้น" เหลยอู๋เจี๋ยถามด้วยสีหน้ารังเกียจ ความร้ายกาจในการใช้พิษของสำนักถึงเป็นรองเพียงสกุลเวิน ซึ่งพวกมันต่างเคยเห็นมาแล้ว

"เป็นเครื่องเทศ" ถึงเหลียนวางปลาเหล่านู๋ปานลงไปในหม้อ จากนั้นก็เทน้ำสะอาดลงไป "ต้มน้ำให้เดือดก่อนค่อยตั้งฟืนออกจำนวนหนึ่ง ตุ่นต่อด้วยไฟเบา สุดท้ายโรยเกลือละเอียดชนิดหนึ่งก็กินได้แล้ว น้ำแกงที่ตุ๋นเสร็จแล้วจะเป็นสีขาวนวล สดอร่อยกลมกล่อม เนื้อปลาละลายอยู่ในน้ำแกง ชุ่มฉ่ำยิ่งนัก"

"ศิษย์พี่ ท่านยังเป็นพ่อครัวใหญ่ด้วยหรือ" เหลยอู๋เจี๋ยอุทานอย่างตกตะลึง

"เวลาอาจารย์ส่งไปทำภารกิจก็ต้องค้างคืนตามป่าเขาเป็นประจำ นานวันเข้าก็กลายเป็นความสามารถติดตัว" ถึงเหลียนลุกขึ้น "รอบไปเกิด"

เวลานี้เงินจุกของกินเล่นหลายอย่างจากห้องครัวมาวางบนโต๊ะหินมีปลาแห้ง หอยสังข์ สุดท้ายเป็นปูจานใหญ่ สีหน้าของเซียวเซ่อเปลี่ยนไปเล็กน้อย ถึงเหลียนก็ยิ้มแย้มอย่างอิหลัทธิเหลือ เงินจุกัดจอนผมที่ปลิว

เพราะถูกลมพัดอย่างเขินอาย "ที่บ้านไม่ได้ร่ำรวยมาก ลำบากพวกเจ้าแล้ว"

"ไม่ลำบาก พวกเราเกิดที่แผ่นดินที่ห่างไกลทะเล น้อยครั้งนักจะได้กินปูทะเลที่สดใหม่เช่นนี้" เชียวเซอียัมอย่างอ่อนโยนแล้วหยิบปูตัวหนึ่งจากบนโต๊ะ "ทุกคนกินกันก่อนเถอะ น้ำแกงนี้คงต้องรออีกสักพัก"

เหลยอู่เจียกับถังเหลียนก็นั่งลง เหลยอู่เจียทอดถอนใจ "ถ้ามีสุราก็คงดียิ่ง"

เชียวเซอียัมมองถังเหลียน "ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านเป็นผู้สืบทอดวิชาจากเชียนสุรามิใช่หรือ คัมภีร์สุราก็ได้มาแล้ว หมักสุราเป็นหรือไม่"

ถังเหลียนมนั้คิ้ว "คัมภีร์สุราเล่มนั้นข้าอ่านแล้ว เพียงแต่สุรานั้นนั้นออกจะพิสดารไปบ้าง..."

"บ้านข้ามีสุรา!" เงินจูเดินไปยังใต้ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่อีกข้างๆ "ใต้ต้นไม้มีสุรา ข้าเห็นท่านพ่อฝังลงไปกับตา"

"โอ้" ถังเหลียนเดินไปชะโงกดูบริเวณผิวดิน ก่อนพยักหน้า "มีสุราจริงดังว่า" ก่อนยื่นฝ่ามือออกไปตบบนผิวดินอย่างแผ่วเบา ไหสุราที่ถูกฝังอยู่ในดินพลันถูกดึงลอยขึ้นมา ถังเหลียนรับไหสุรานั้นไว้แล้วกลับมาที่ข้างโต๊ะหันด้วยรอยยิ้ม

"เก่งกาจยิ่ง!" เงินจูทูล

ถังเหลียนเปิดจุกไหออกแล้วสูดดมยกใหญ่ ก่อนเอ่ยชมว่า "หอมยิ่งนัก"

กลิ่นหอมของสุราขจรกระจายไปทั่วทั้งลานบ้าน เหลยอู่เจียยกจอกหมายจะรับสุรา ทว่าเชียวเซอียัมมือไปห้ามไว้ "ดื่มไม่ได้"

"เพราะเหตุใด" เหลยอู่เจียถาม

"ดื่มไม่ได้จริงแท้" ถังเหลียนยัดจุกกลับลงไป

"สุรานี้คือหนี่วเออร์หง (นารีแดง)" เชียวเซอกล่าวอย่างแถมซ้ำ

"เป่ยหลี่มีประเพณีหนึ่ง ผังสุราหนึ่งว่เออร์หงไว้ที่ลานบ้านในวัยปิ่นทอง* ของบุตรสาว รอนบุตรสาวออกเรือนแล้วค่อยๆ ออกมาดื่ม นี่เป็นสุรา ออกเรือนของผู้อื่น เจ้าดื่มตอนนี้จะสู้อนางหรือ"

"ไม่เป็นไร" เงินจูเดินเข้ามาอย่างใจกว้าง นางแย่งไหสุรานั้นมาและ รินให้พวกมันโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง "ข้าไม่ออกเรือนหรอก ถ้าข้าแต่งออกไป ท่านพ่อจะต้องอยู่คนเดียวอย่างโดดเดี่ยวเป็นแน่ วันนี้ได้จิ้งหะดื่มสุรานี้ พอดี จะได้หยุดความคิดของท่านพ่อเสีย"

ถึงเหลียนคิดครุ่นหนึ่งก่อนกล่าวว่า "เอาเช่นนี้เถอะ พงุ่นนี้ข้าจะไปซื้อ หนึ่งว่เออร์หงที่ตลาด เราแอบฝังกันใหม่ก็ได้"

"ความคิดดี!" เหลยอู่เจียทนมั้ไหวมานานแล้ว มันยกจอกสุราขึ้นดื่ม คำโต

"เช่นนั้นก็ได้" เซียวเซอยกดื่มตาม

ปิง ปิง ปิง ทันใดนั้นเองก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น เงินจูรีบลุกขึ้นยืน "ญาติผู้พี่เอาของกินมาให้แน่เลย"

ถึงเหลียนสบตากับเซียวเซอและพลันยื่นมือไปห้ามนางไว้ ก่อน สายตาระยะแฉ่วเบา "นั่นไม่ใช่ท่านพี่ของเจ้า"

ปิง ปิง ปิง เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกสามครั้ง

เงินจูยกหน้าขึ้น พบเห็นนกจำนวนมากบินแตกตื่นออกจาก ลานบ้าน

"เป็นยอดฝีมือเสียด้วย" เหลยอู่เจียวางจอกสุราลงพลาจทอดถอนใจ

* วัยปิ่นทอง เป็นคำเรียกช่วงวัยของเด็กผู้หญิงที่มีอายุครบสิบสองปี

บทที่ 204 เสรีสังหารไร้พันธนาการ

ถึงเหลียนมองเซียวเซ่อ "เป็นคนของสำนักอันเหอหรือ"

"ไม่ใช่ พลังปราณของคนผู้นี้..." เซียวเซ่อดื่มสุรา เอ๋ยเสียงเนิบ
"คืบเคยอย่างบอกไม่ถูก"

"เข้าไปเอง" เหลยอู่เจียลุกขึ้นยืนพลงหยิบกระบี่ "เคาะต่อไปเช่นนี้
เหมือนเร่งเร้าวิญญาณ น่ารำคาญยิ่ง"

เจินจู่ตะลึงลานถอยไปข้างหลัง ถึงเหลียนดิงนางมานั่งลงและ
ส่งยิ้มให้ "ไม่เป็นไร"

ปัง ปัง ปัง เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีก เหลยอู่เจียชะงักงัน กระบี่ขึ้น
ในมือร้องคำรามไม่หยุด

"อ้อ?" เจินจู่ยกมือขึ้นปิดปากอย่างตกใจ "นี่เกิดเรื่องราวใดกันแน่"

เซียวเซ่อรินสุราให้ตนเอง พุดเสียงเบาว่า "แม่นางน้อย ขอบอกเจ้า
เรื่องหนึ่ง วันหน้าอย่าชวนผู้อื่นมากินข้าวที่บ้านง่ายๆ โดยเฉพาะ
บุรุษแปลกหน้า เจ้าเติบโตที่เมืองประมงตั้งแต่เล็ก ไม่รู้ว่าคนข้างนอก
แท้จริงแล้วเลวร้ายยิ่ง"

เจินจู่มองเหลยอู่เจียสลับกับเซียวเซ่อ สุดท้ายหันไปมองถึงเหลียน

ถึงเหลียนเคาะโต๊ะหินแผ่วเบา "แต่เจ้าโชคดีมากที่พวกเราเป็นคนดี ส่วนคนที่เคาะประตู..."

ถึงเหลียนยังพูดไม่จบ เสียงเคาะประตุนั้นก็พลันหยุดลง ไปไม้ที่ร่วงเกลื่อนเต็มพื้นลอยขึ้นเล็กน้อย ประตูถูกเปิดออก เผยเงาร่างหนึ่งที่ยืนอยู่ อีกฝ่ายสูงใหญ่ผอมบาง ในมือถือกระบี่เล่มยาว อารมณ์สีม่วงทอประกายลือไปกับแสงจันทร์สายหนึ่ง แผ่ซ่านความอึมครึมเกินจะพรรณนา

"ผีหรือ" เงินจูเบิกตาโพลง

"ไม่ใช่ผี" เขียวเชือกกล่าวเสียงเคร่งขรึม "แต่เป็นคนจับผีโดยเฉพาะ"

เหลยอู่เจียพลันก้าวไปข้างหน้าพร้อมดวงกระบี่ม้วนเอาใบไม้ลอยขึ้นมา คนชุดม่วงนั้นยกกระบี่ยาวในมือขึ้นแผ่วเบา ก่อนคำรามเสียงดัง "หยุด!"

ไปไม้ที่ร่วงเต็มพื้นฉีกขาดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เงาร่างของคนชุดม่วงขยับวูบ ถือกระบี่รุกเข้าใส่เหลยอู่เจีย เหลยอู่เจียหมุนกายหลบ กระบี่ยาวของคนผู้นั้นวาดผ่านหน้าอกของมันไป มันอาศัยแสงจันทร์จันมองเห็นชัดเจนว่ากระบี่ของอีกฝ่ายมียันต์แปะอยู่ทั่วเล่ม ลมกระบี่โหมกระหน่ำยันต์สีเหลืองบนนั้นปลิวไสว มีความน่าประหลาดพิเรนทร์อย่างบอกไม่ถูก

กระบี่ของทั้งสองไม่ได้ฟาดฟันกัน เหลยอู่เจียหันกลับไปมองอีกฝ่ายพลาจพึมพำว่า "ข้าเคยได้ยินเกี่ยวกับกระบี่ของเจ้า แม้นามเป็นกระบี่ แต่ไม่เคยถูกจัดอยู่ในคัมภีร์ลำดับกระบี่ เพราะมีวิญญาณสถิตอยู่เยอะเกินไป จิตสังหารมากเกินไป ต้องให้สำนักโหรหลวงใช้ยันต์สะกดخمไว้ กระบี่นี้นามว่ายวนเหยียน (เนตรหุบห้วย) เป็นกระบี่คู่กายที่จักรพรรดิผู้สถาปนาแคว้นเคยนำไปออกรบ เจ้าเป็นใคร เหตุใดจึงมีกระบี่เล่มนี้"

คนชุดม่วงไม่ได้สนใจมัน เพียงกล่าวว่า "ข้าก็รู้จักรบี่ของเจ้าเช่นกัน อันดับสี่ของกระบี่ชื่อดังในใต้หล้า...ซิน เจ้าคือบุตรของหลี่ซินเยวี่ริ"

"แล้วอย่างไร" เหลลยู่เจียเอ๋อเลิ่กคิ้ว

"กระบวนท่ากระบี่ของเจ้าดูดีกว่าที่มังกรครามใช้มากนัก" คนชุดม่วงกระโดดมายังข้างกายเหลลยู่เจีย มั่นฟาดฟันกระบี่ลงมา ตัวกระบี่มีเสียงภูตผีคร่ำครวญอยู่เลือนราง

"ประเสริฐ เช่นนั้นจะให้เจ้าได้เห็น!" เหลลยู่เจียยิ้มบางแล้ววาดกระบี่ขึ้นข้างบน อัญเชิญอัสนีฝ่าร้องพ่นราบ

สองกระบี่ปะทะกัน ในชั่วพริบตานี้เหลลยู่เจียรู้สึกเหมือนตนเองตกลงไปในนรก เสียงภูตผีวิญญาณแผดคำรามอยู่ข้างหูไม่หยุด ยันต์บนกระบี่เล่มนั้นสั่นไหวราวกับมีบางอย่างที่น่าหวาดกลัวกำลังจะหลุดออกมาจากตัวกระบี่ เหลลยู่เจียใช้มือขวาจับกระบี่ มือซ้ายออกหมัดใส่เต็มแรง

หมัดวชิระไร้เทียมทานอรหันต์สยบมาร!

"หมัดนี้พอจะเข้าท่าอยู่บ้าง" เสียงภูตผีร้องหวีดหวิวพลันเลือนหายไป คนชุดม่วงยกกระบี่ขึ้นสูงและกระจายเป็นเงาว่างนับไม่ถ้วนอยู่ใต้แสงจันทร์

"กระบี่เงาจันทร์?" ถึงเหลียนอึ้งงัน วิชานี้มีไม่เคยพบเห็นจากมือสังหารเยวี่จี ตอนนั้นนางใช้วิชากระบี่นี้เอาชนะเหลลยู่เจีย

"ไม่...ไม่ใช่กระบี่เงาจันทร์" เซียวเซอเอ๋อเสียงเข้ม "วิชากระบี่นี้นามว่าจันทร์เงา"

"เงาจันทร์กับจันทร์เงาต่างกันที่..." ถึงเหลียนเบิกตากว้าง พลันตะโกนว่า "เหลลยู่เจีย นั่นไม่ใช่ภาพลวงตา!"

"ข้ารู้!" ดวงตาของเหลลยู่เจียเปลี่ยนเป็นสีแดงเพลิง มั่นฟาดฟันกระบี่ขึ้นออกไปด้านรับกระบี่นับไม่ถ้วนที่โถมเข้ามา แต่ก็ยังถูกปราบกระบี่ของอีกฝ่ายบีบคั้น ขาสองข้างจมไปในดินหนึ่งซุนและถอยกรูดไปลึกกว่าก้าว พื้นดินถูกครูดจนเป็นร่องยาว

"ระวัง!" เงินจู่ร้องลั่น นางเคยฟังเรื่องเล่าของจอมยุทธ์ในยุทธภพมาตั้งแต่เด็ก แต่กลับเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นคนต่อสู้กันอย่างพิสดารพันลึก

ปานนี้ นางเผลออูทานในใจเป็นหมื่นครั้ง ไม่รู้เลยว่าตนเองตกอยู่ใน
สถานการณ์ที่อันตรายเพียงใด

ถึงเหลียนหันมองเซียวเซอ "ข้าต้องไปช่วยมันหรือไม่"

เซียวเซอโคลงศีรษะถาม "ศิษย์พี่ใหญ่ น้ำแกงตุ๋นเสร็จแล้วหรือไม่"

ถึงเหลียนนิ่งอึ้งไปเล็กน้อย "เสร็จแล้ว ตักให้เจ้าสักถ้วย?"

"เช่นนั้นก็ขอบคุณมาก" เซียวเซอรับน้ำแกงที่ถึงเหลียนตักให้
ก่อนเปาเบาๆ และดื่มหนึ่งคำ มันหลับตาลงลิ้มรสอย่างพิถีพิถัน
"เลิศรสจริงๆ ด้วย"

เหลยอู่เจียหันขวับมามองเซียวเซอด้วยความเดือดดาล

เซียวเซอวางถ้วยลงและมองมันกลับด้วยแววตาใสซื่อ
"จอมยุทธ์เหลย ลู่อ๋อสิ เจ้ากล้าหาญไร้เปรียบปาน เป็นหนึ่งในได้หล้า
หรือว่าเจ้าสู้มันไม่ได้"

คนชุดม่วงถือกระบี่ทอดสายตามองเหลยอู่เจีย "กระบี่ที่เข้าเพียง
เขตแดนพิภพเสรีของเจ้าเล่มนี้ ขว้างเข้าไม่ได้จริงแท้"

"พูดเช่นนั้น แปลว่าเจ้าคือยอดฝีมือที่เข้าเขตแดนฟ้าไร้พันทนาการนั้น
ได้แล้วหรือ" เหลยอู่เจียแค้นเสียงเย็น

"เสรีตรวนพันทนาการ ไร้พันทนาการปล่อยข้าก้าวย่าง ผู้คนล้วนคิดว่า
สี่เขตแดนวรยุทธ์ที่จ้าวเฟิงแบ่งในปีนั้นเป็นเพียงความสูงต่ำของพลังยุทธ์
ข้างเป็นความโง่เขลาของมนุษย์เสียจริง เขตแดนทั้งสี่นี้กล่าวถึงเขตแดน
ของมนุษย์มากกว่า ตัวตนของข้าพวงพันทนาการ กระบี่ของข้าก็ถูกจองจำ
เช่นกัน ชีวิตนี้ยอมไม่อาจเข้าสู่เขตแดนไร้พันทนาการ แต่ข้าใช้เสรีสังหาร
ไร้พันทนาการได้ นี่คือเขตแดนของข้า" คนชุดม่วงกล่าวเสียงเบา มันคง
กระป๋าย ยันต์สามแผ่นตรงหัวด้ามหลุดร่วงลงมา สะท้อนแสงเหมันต์
อันหนาวเหน็บบนตัวกระบี่

"ใช้เสรีสังหารไร้พันทนาการ!" ถึงเหลียนตะลึงงัน "เจ้าคือคนที่

จั่งเจี้ยนจิ้นเวยกงก?"

"หากมิใช่ชั้นที่จั่งเจี้ยน ไตฟ้านี้ผู้ใดยังมีคุณสมบัติครอบครอง กระบี่วนเหียนของจักรพรรดิองค์ก่อนได้อีกเล่า" เชียวเซ่อทอดถอนใจ "เหลยอู่เจี๋ย ถอยมาเถิด เจ้าสู้มันไม่ได้"

"ใครบอกว่าข้าสู้ไม่ได้" เหลยอู่เจี๋ยกล่าวอย่างเดือดดาล

"ในหมู่ห้าชั้นที่ใหญ่แห่งเทียนฉี นอกจากชั้นที่ใหญ่จินเซวียน ที่มีพลังยุทธ์เหนือกว่า วรยุทธ์ของกงกอีกสี่ท่านแทบไม่ด้อยไปกว่ากัน วิชากระบี่ของจินเซวียนที่เจ้าเคยพบเห็นในวัดต้าฟั่นอิน เจ้าคิดว่าตนเอง สู้ได้หรือไม่ คนที่เข้าเขตแดนฟ้าไร้พันธนาการเพียงครู่เดียวก็หมดสติ เช่นเจ้า อย่าเลยจะดีกว่า" เชียวเซ่อยิ้มเย็นกล่าว

เหลยอู่เจี๋ยมุ่นคิ้วเล็กน้อย มันยังไม่ได้ใช้พลังทั้งหมด ที่สู้กับ จิ้นเวยกงกเมื่อครู่ไปเป็นแค่การหยั่งเชิงเท่านั้น มันไม่คิดว่าพลังของ อีกฝ่ายจะแข็งแกร่งเท่าชั้นที่ต่อสู้กับอู๋ซินในวัดต้าฟั่นอินวันนั้น เชียวเซ่อ คล้ายว่าอ่านคำถามในใจมันออก จึงกล่าวต่อว่า "กระบี่ในมือจิ้นเวยกงก พันธนาการตัวเองไว้ มันคือคนที่จิตสังหารแกร่งกล้าที่สุดในบรรดา ห้าชั้นที่ใหญ่ ยันต์บนตัวกระบี่กดข่มฤทธิ์กระบี่ไว้ นั่นก็คือจิตสังหาร ของมัน ถ้ายันต์บนนั้นหลุดออกไปหมด วันนี้เราคงไม่ได้ไปจากที่นี่กันแล้ว"

"ศิษย์พี่ใหญ่!" เหลยอู่เจี๋ยพลันตะโกนลั่น

"มีอันใด" ถึงเหลียนอึ้งจัน

"พวกเรา!" เหลยอู่เจี๋ยยึดดาบยื่นหยัดในความชอบธรรม "สู้ด้วยกัน!"

ถึงเหลียนแยมยิ้มพลาส่ายหน้า "ข้าว่าจิ้นเวยกงกไม่มีเจตนาร้าย ไม่ลองนั่งตีมน้ำแกงพุดคุยกันก่อนดีหรือไม่"

บทที่ 205

หงายเมฆพลิกฝน

"ไม่มีเจตนาร้ายหรือ" เหลยอู่เจียมองดูกระป๋องเหียนที่ตลบอบอวลด้วยปรารถนาผิดใจในมือจิ้นเวยกงก น้ำเสียงเต็มไปด้วยความไม่เชื่อ "เหตุใดข้ามองไม่ออก"

"เพราะห้าชั้นที่ใหญ่แห่งเทียนฉีมีเพียงผู้เดียวที่สั่งการได้ คนผู้นั้นทำได้หลายเรื่อง เว้นแต่เพียงส่งคนมาสังหารข้า" เชียวเซ่อบัดฝุ่นบนม้านั่งหินข้างกายเบาๆ "จิ้นเวยกงก เชิญ"

จิ้นเวยกงกพยักหน้าก่อนเก็บกระป๋องในมือแล้วเดินเข้ามา ยามที่เดินเข้ามาใกล้ เหลยอู่เจียค่อยเห็นใบหน้าของมันเป็นอย่างชัดตา คิ้วเข้มตาโต น้าเกรงขามแม้ไม่โกรธเกรี้ยว ต่างจากความรู้สึกอึดอัดเมื่อสักครู่นี้ อย่างสิ้นเชิง จิ้นเวยกงกนั่งลงข้างกายเชียวเซ่อ รับน้ำแกงปลาจากถึงเหลียนมาดื่มคำเล็กๆ หนึ่งคำ ก่อนเอ่ยชมว่า "ไม่เลว"

เจินจูมีสีหน้างงงัน ไม่เข้าใจว่าเกิดอันใดขึ้น ครั้นเห็นเหลยอู่เจียเก็บกระป๋องเดินกลับมาทักถามว่า "ตกลงว่ามันเรื่องราวใด"

เหลยอู่เจียนี้กตรองอยู่ครู่หนึ่งค่อยกล่าวตอบว่า "อันที่จริงสหายเชียวผู้นี้ของข้าเป็นนายน้อยตระกูลเศรษฐี แต่ขัดแย้งกับคนใน

ครอบครัวนิดหน่อย เลยนัดพวกข้าหนีออกจากบ้าน ท่านนี่คือผู้อาวุโสในบ้านของมัน มาจับตัวกลับไป"

"อ้อ...อย่างนี้เอง" เงินจุพยักหน้าคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ

เซียวเซ่อถามขึ้นเสียงเบา "เจ้านายท่านส่งท่านมาหรือ"

จินเวยกงกงสายหน้ากล่าว "เดิมทีข้ามาเพื่อสะสมงานราชการที่จวนว่าการเมืองตงจีให้ แต่หลายวันก่อนได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง ในนั้นบอกข้าว่าเจ้าจะออกทะเลจากที่นี่ และมีคำสั่งให้ข้าขวางเจ้าไว้และพาตัวกลับเทียนจี"

"หลันเยวี่หวายังพาข้าไปไม่ได้ จินเวยกงกงมั่นใจได้อย่างไรว่าจะพาตัวข้าไปได้" เซียวเซ่อถามขึ้นเสียงเนิบ

จินเวยกงกงพูดโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า "เพราะชาวโลกล้วนรู้จักข้า จินเวย ได้รับคำสั่งก็คือได้รับคำสั่ง ไม่มีใครโน้มน้าวข้าได้ และไม่มีผู้ใดขวางข้าได้เช่นกัน เจ้าโน้มน้าวหลันเยวี่หวาได้ แต่โน้มน้าวข้าไม่ได้"

"จริงแท้ หากกล่าวถึงผู้ที่ไม่วิเคราะห์ใครที่สุด ทัวทั้งเทียนจีเห็นที่จะคิดถึงท่านเป็นคนแรก" เซียวเซ่อวางถ้วยลง "ดังนั้นกงกงจะมาไม่แข็งอย่างนั้นหรือ"

เหลยอู่เจียหัวเราะ "กงกงแข็งไม่ได้หรอก"

จินเวยกงกงพลันขมวดคิ้ว มียกขึ้นกดด้ามกระบี่อีกครั้ง กระบี่ขึ้นในมือเหลยอู่เจียก็ถอดตัวออกจากฝักครึ่งเล่ม สะท้อนประกายเหมันต์หนาวเหน็บ

"จินเวยกงกง ฝั่งข้ามีผู้สืบทอดกระบี่ขึ้น แม้ว่าสมองใช้การไม่ค่อยได้ แต่ก็รับสืบทอดวิชาจากเหลยฮงคฤหาสน์สกุลเหลย หลี่หานอี่ เมืองเสวี่ยเยวี่ และหลี่ซู่หวังแห่งสุสานเจี้ยนชิน ห่างจากเขตแดนฟ้าไร้พินธนาการเพียงเส้นบางๆ กันอยู่ ยังมีศิษย์พี่ใหญ่จากเมืองเสวี่ยเยวี่ผู้นี้เป็นศิษย์ของไป่หลี่ตังจวินและถังเหลียนเยวี่ เป็นที่หนึ่งในงานเลี้ยววีรบุรุษ

มาแล้วหลายครั้ง" เชี่ยวเซ่อผายมือกล่าวว่า "กงกง ถ้าข้าไม่อยากไปจริงๆ พวกมันสองคนอาจขวางท่านไว้ได้"

"แพ้ชนะครั้งต่อครั้ง เจ้ามีโอกาส" จินเวยกกงกล่าวตามตรง

เชียวเซ่อพลันยื่นมือตนเองออกไป มือคู่นั้นขาวผุดผาดราวกับหยก เป็นมือของคุณชายผู้สง่างาม

"กงกง คู่มือคู่นี้ของข้าขัดแล้วหรือไม่" เชียวเซ่อเอ่ยถาม

จินเวยกกงนิ่งอึ้งไปเล็กน้อย ก่อนถามกลับอย่างไม่เข้าใจ
"หมายความว่าอย่างไร"

"มือคู่นี้ของข้าเคยประณามขุนนางกังฉินในราชสำนัก ทูบตีโจรชั่ว ในยุทธภพ แต่ตอนนี้มือคู่นี้ทำได้แค่ต้อน้ำแกง แกะกระดองปู ตัดลูกคิด" เชียวเซ่อพลันพลิกมือ ฝ่ามือของเขามีแต่หนังที่หนาตึ้น ต่างจากหลังมือ ที่นวลขาวดุจหยก "ข้าฝึกวรยุทธ์มาสิบกว่าปีเพื่อมือเช่นนี้หรือ"

จินเวยกกงจับด้ามกระบี่แผ่วเบา ไม่เอ่ยคำ

"ตอนที่ขึ้นนอกเกาะซานเสอ ข้ามีโอกาสดำมือของใต้เท้าที่นายมือ เป็นเมฆพลิกมือเป็นฝนคู่นี้อีกครั้ง เหตุใดข้าจะไม่ไป ต่อให้ต้องตายอยู่ใน ห้วงสมุทรไพศาล ข้าก็ยอม!" เชียวเซ่อกล่าวเสียงหนักแน่น

"แต่บิดาของเจ้าแค่อยากให้คุณกลับมาอยู่ข้างกาย บิดาเจ้าบอกว่า ยอมรับผิดต่อเจ้า ยอมคืนทุกอย่างให้เจ้า และมอบชีวิตที่ไร้กังวลแก่เจ้า บิดาของเจ้าศักดิ์ฐานะสูงส่ง แต่ความปรารถนา กลับเป็นเพียงความหวัง ของบิดาแก่ชราคนหนึ่ง" จินเวยกกงกล่าว

"ใช่ ข้าเข้าใจ" เชียวเซ่อแหงนหน้า สายตาเฉียบคม "ผู้อื่นมีความคิด ของตัวเอง แต่ข้าคือเชียวจู่เหอ!"

ทั่วทั้งลานบ้านเจียบสงัดไร้เสียงใด มีเพียงถ้อยคำที่อหังการ สุดจะปานเปรียบของเชียวเซ่อดังกึกก้อง

'แต่ข้าคือเชียวจู่เหอ!'

จินเวยกงกทอดถอนใจ "ข้าเห็นเจ้ามาตั้งแต่เล็ก ตอนนั้นเจ้าคือผู้ที่ทุกคนยอมรับว่าจะได้ขึ้นนั่งบัลลังก์ ทว่าเรื่องเมื่อสี่ปีก่อน..."

"เรื่องเมื่อสี่ปีก่อน กงกรู้มุกน้อยเพียงใด" เชียวเซอพลันถามขึ้น

เหลยอู่เจียกับถังเหลียนต่างตะลึงงัน สี่ปีก่อน คดีกบฏหลวงหย่าอ่องซึ่งเกี่ยวข้องกับพวกมันที่เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งผู้คุมกันแห่งเทียนฉี

สีหน้าของจินเวยกงกวุบไหวเล็กน้อย "สี่ปีก่อนหลวงหย่าอ่องก่อกบฏ สุดท้ายฆ่าตัวตายบนลานประหาร เรื่องนี้ได้หล้าต่างรู้ หรือว่าเจ้ายังยืนยันว่ายามนั้นหลวงหย่าอ่องบริสุทธิ์"

"เสด็จอาเป็นคนเช่นไร ข้ายอมทราบดี ท่านกลับไปบอกคนผู้นั้นที่ส่งท่านมา หากคนผู้นั้นบอกความจริงของเรื่องเมื่อสี่ปีก่อนแก่ข้าไม่ได้ เช่นนั้นวันที่ข้ากลับเทียนฉี จะเป็นวันที่ข้าเริ่มตามหาความจริง!" น้อยครั้งนักที่เชียวเซอจะพูดเสียงดังเช่นนี้ แต่เวลามันพูดจาเสียงดังมักทำให้คนฟังอดไม่ได้ที่จะอกสั่นขวัญแขวน

บางทีนี่อาจเป็นความน่ายำเกรงขององค์ชายหูกผู้สร้างวามประหวั่นพรั่นพรึงในราชสำนักตั้งแต่ยังเยาว์วัยกระมัง

"ข้าเข้าใจแล้ว" จินเวยกงกลุกขึ้นยืน "สามวันให้หลังข้าจะรอพวกเจ้าที่ชายทะเล คำสั่งที่ข้าได้รับคือพาตัวเจ้ากลับเทียนฉี โอกาสเดียวของพวกเจ้าคือลี้ภัยให้ได้"

"ท่านไม่กลัวข้ากลับเทียนฉีแล้วหาความลำบากให้ท่านหรือ" เชียวเซอแค้นเสียงเย็น

"ได้หล้านี้ไม่มีความลำบากใดที่ข้าขันทักแล้ว" จินเวยกงกยกกระบี่ยวนเหยียนขึ้น เดินไปยังหน้าประตูอย่างเข้มช้า เกรงคร่ากลัว หลอมละลายหายไปท่ามกลางความมืดเหมือนตอนที่มันปรากฏตัวอย่างลึกลับ

"ส่งคนที่จัดการยากมาเสียด้วย" ถังเหลียนทอดถอนใจแผ่วเบา

เซียวเซ่อสายศิระะ "หากผู้ที่ถูกส่งมาคือจีนเหียนขันที่จั่งอัน มันจะต้องจับแม่นางที่ชื่อว่าเงินจูนี้ไป จากนั้นก็บีบบังคับให้ขายอมจำนวน ถ้าเป็นจีนเซวียนขันที่ใหญ่ เช่นนั้นพวกเราก็ยอมให้จับได้เลย ไม่ต้องสู้ อันใดทั้งนั้น ถูกมัดตัวกลับเทียนฉีแต่โดยดีก็พอแล้ว จีนเวยขันที่จั่งเจียน แม้ไม่ไวไม่ตรีผู้ใด แต่อย่างน้อยก็กระทำการตามกฎหมายเกณฑ์ ขอเพียงเอาชนะ กฎเกณฑ์ของมันได้ก็พอ พวกเราสมควรฉลองที่ในหมู่บ้านที่ใหญ่เป็นมันที่มา"

"จีนเหียนขันที่จั่งเจียงกับจีนอวี้นที่จั่งเซ่อเล่า" เหลยอู่เจียเอ๋ยถาม

"จีนอวี้นที่จั่งเซ่อบ่อยครั้งจะออกจากเทียนฉี ส่วนจีนเหียนกงกงมันเป็นสหายสนิทของอาจารย์ของข้า มันรู้ตัวตนของข้าตั้งแต่ที่วัดต้าฟั่นอิน ครานั้น ทว่าไม่ได้จับตัวข้าไป แต่ตราบไตที่มันจะทำ ย่อมไม่มีใครขวางได้" เซียวเซ่อกล่าว

เหลยอู่เจียถลกแขนเสื้อ "วันนี้ต่างจากวันวาน ถ้าจะพาตัวเจ้าไปตอนนี้ คงต้องถามกระบี่ในมือข้าเสียก่อน"

บทที่ 206

ขุ่ย

สำนักอันเหอ

หอชิงลั่วเยวี่อิง

ผ้าตัวนสีขาหลายผืนถูกแขวนอยู่นอกหอ ปลิวไสวตามแรงลม ทำให้บรรยากาศวังเวงเปลี่ยวเหงา ตามธรรมเนียมของสำนักอันเหอ การตายของมือสังหารไม่กี่คนไม่มากพอให้แขวนผ้าตัวนสีขาอย่างเอิกเกริก อลังการปานนี้ เดิมทีพวกมันสมควรไร้เมตตา การเช่นนี้ให้ผู้คนตายเช่นนี้ออกจะไม่สมเหตุสมผลเกินไปสักหน่อย

ทว่าคนที่ตายในครั้งนี้อย่างออกไป เชียซีเตาสกุลเซีย ในคำคืนหนึ่ง ของสิบกว่าปีก่อนที่สำนักอันเหอเรียกว่า 'ราตรีเลือด' สกุลซุ สกุลเซีย สกุลมู่ รวมไปถึงผู้นำสกุลใหญ่ในยามนั้นและเหล่ายอดฝีมือรุ่นก่อน ล้วนตายในคำคืนดังกล่าว เว้นแต่เพียงเซียซีเตาที่รอดชีวิตมาได้ ดังนั้น สำหรับมือสังหารแห่งสำนักอันเหอ แม้ว่าซุซางเหอจะเป็นผู้นำสกุลใหญ่ แต่เซียซีเตาต่างหากที่มีวิทยุสูงที่สุด ยิ่งกว่านั้น...

"ช่วงนี้คนสกุลเซียคงไม่ค่อยสงบกระมัง" คนผู้หนึ่งสวมชุดสีดำยืนอยู่นอกหอชิงลั่วเยวี่อิง มันสวมหน้ากากผีร้ายสีแดงโลหิต ผมยวแผ่สยาย

ดูน่าสะพรึงกลัวอย่างบอกไม่ถูก

สองคนที่เฝ้าอยู่นอกหอ คนหนึ่งนั่งสูบกัล้องยาสูบอยู่บนชั้นบันได พลังพ่นควันออกมาอย่างเข้มข้น อีกคนหนึ่งถือดาบยาวในมือ ยืนลำตัวตรงแน่น สายตาดูด้น

"ผีร้ายตนนี้ออกมาแล้ว คราวนี้เห็นทีจะเกิดเรื่องใหญ่จริงๆ" ชายที่สูบกัล้องเอ่ยเสียงเนิบ

ชายผู้ถือดาบยาวยิ้มเย็น "ครั้งก่อนกระทั่งผู้นำสกุลใหญ่ก็ยังเคลื่อนไหว ย่อมเป็นเรื่องใหญ่แน่แท้ คราวนี้ผู้นำสกุลเสียชีวิตไปแล้ว ถ้าผู้นำสกุลใหญ่ไม่ยอมเปิดไฟตาย เกรงว่าคนสกุลเชื้อคงไม่ยอมเอาด้วย"

เวลานี้ประตูของหอซึ่งลี้วเวยี้อยู่ถูกเปิดออกช้าๆ ชายชุดดำรูปร่างสูงโปร่งเดินออกมาจากข้างใน ชายผู้ถือดาบยาวเบี่ยงกายหลีกเลี่ยง พลังค้อมตัวลงเล็กน้อย ชายที่สูบกัล้องยาสูบพลอยเก็บสีหน้าเอื่อยเฉื่อยตามไปด้วย มันวางกัล้องยาสูบลงและพยักหน้าเล็กน้อย

คนชุดดำผู้นั้นคือผู้นำสกุลซุ ซูมู่อวี่

มันก้าวมายืนอยู่ตรงข้ามชายผู้สวมหน้ากาก ดูคล้ายกำลังเผชิญหน้ากับเงาที่ทอดตัวอยู่บนผิวทะเลสาบก็มีปาน ความแตกต่างเพียงอย่างเดียวคือคนหนึ่งสวมหน้ากาก อีกคนหนึ่งไม่ได้สวม

"เจ้ามาแล้ว" ซูมู่อวี่เอ่ยเสียงเบา

"ใช่ เข้ามาแล้ว" ชายผู้สวมหน้ากากยิ้มกล่าวว่า "ผู้นำสกุลทั้งสามลงมือพร้อมกันยังทำภารกิจไม่สำเร็จ ช่างน่าเสียดายยิ่งนัก ตอนนี้จำเป็นต้องส่งผีร้ายอย่างข้าไปช่วยเสียซีเตาฆ่าคน"

สายตาของชายที่สูบกัล้องฉายแววโกรธซึ่ง ทำท่าจะลุกขึ้นจากบันได

"มู่ฮู่" ชายที่ถือดาบยาวพลันเดินไปข้างหน้าและพาดดาบไว้บนไหล่ของมัน "ไม่ต้องสนใจคนเสียสติผู้นี้"

"เสียสติ?" ชายผู้สวมหน้ากากหัวเราะเสียงดังลั่น "ฮ่าๆๆๆ ใช่ ข้าคือ

คนเสี้ยสดี"

"ผู้นำสกุลใหญ่รอเจ้าอยู่ เราเข้าไปกันเถอะ" ชูมูอวีหันหลังเดินเข้าไปใน
ห้องขังลัวเวียอิง ชายที่สวมหน้ากากก็เดินตามเข้าไป

"เมื่อครู่เจ้าคิดจะลงมือหรือ" ชายที่ถือดาบยาวถามขึ้น

ชายที่ถูกเรียกว่ามู่ฮุยกล่าวตอบ "ใช่ แม้ว่าข้าจะเป็นคนสกุลมู่ แต่
มันลบลู่เหล่าผู้นำสกุล สมควรฆ่า"

"แต่ปกติเจ้าไม่ใช่นักรบว่มาถึงเพียงนี้" ชายที่ถือดาบยาวโคลงศีรษะ
มู่ฮุยนิ่งิ่งไปเล็กน้อย "จริงอยู่...เมื่อครู่ข้าจิตใจวุ่น อดไม่ได้
จนอยากจะขีดหมัดออกไป เมื่อครู่นี้รู้สึกเดือดดาลชั่วขณะ แต่ตอนนี้
กลับรู้สึกแปลกพิกล"

"มันจงใจยั่วให้เจ้าลงมือ" ชายผู้ถือดาบยาวถอนใจกล่าว "เจ้า
สบตามันใช่หรือไม่"

มู่ฮุยเอ่ยด้วยความฉุนเฉียว "ช่างเป็นคนเสี้ยสดีจริงๆ"

"ขู่แห่งกลุ่มจู่อิง (เงาแมงมุม) ผู้นำสกุลใหญ่จะเปิดไฟตายของ
ตัวเองแล้วกระมัง" ชายที่ถือดาบยาวกล่าวเสียงแผ่ว "แต่คนเสี้ยสดีเช่นนี้
น่าเชื่อถือจริงหรือ"

ในห้องขังลัวเวียอิง ชายผู้สวมหน้ากากที่ถูกเรียกว่า 'ขู่ย' ทอดตามอง
แผ่นหลังของชูมูอวีพลางกล่าวอย่างแถมซ้ำ "ยามนี้ข้ามีอย่างน้อยยี่สิบวิธี
ในการฆ่าเจ้า"

ชูมูอวียังคงเดินต่อไปอย่างไม่ช้าไม่เร็วและไม่เอ่ยคำ

ขู่ยแะยะยืมเย็น "เจ้าเคยเป็น 'ขู่ย' ทุกคนต่างบอกว่าเจ้าคือ
อดีตราชามือสังหารของสำนักอันเหอ ข้าอยากประมือกับเจ้ามาโดยตลอด
แต่ถ้ามือสังหารอย่างเราต่อสู้กัน ไม่ตัดสินเป็นตายก็ไมรู้ผลแพ้ชนะ
ผู้นำสกุลใหญ่ไม่ให้ข้าลงมือ แต่ข้านับวันยิ่งอดใจไม่ไหว"

ชูมูอวียังคงไม่หันกลับมา ไม่มีแม้กระทั่งเสียงตอบรับ

ซุ่ยยังพูดต่อไปไม่หยุด "พวกมันต่างบอกว่าข้าเป็นมือสังหารช่างพูด
เจ้าเป็นมือสังหารใบ้ ซุ่ยสองรุ่นกลับต่างกันอย่างสิ้นเชิง ฟังมาว่ายามนั้น
ผู้นำสกุลใหญ่คนก่อนอยากให้เจ้าสืบทอดตำแหน่งมัน แต่เจ้ากลับ
ยกตำแหน่งนั้นให้ผู้นำสกุลใหญ่คนปัจจุบันเพื่อทดแทนบุญคุณที่ช่วยชีวิต
อย่างนั้นหรือ ถ้าข้าเป็นเจ้า ข้าจะไม่ทำเช่นนั้น"

ซุ่หม่อวีหยุดฝีเท้าลงในที่สุด มันหันกลับมาอย่างช้าๆ สีหน้าเรียบเฉย
น้ำเสียงสงบนิ่ง "หุบปาก"

"เจ้าโกรธแล้วหรือ" น้ำเสียงของซุ่ยเปี่ยมด้วยความประหลาดใจ
ระคนดีใจ มันสะบัดมือแผ่วเบา กระเป๋ีสั้นเล่มหนึ่งปรากฏขึ้นในมือ

ซุ่หม่อวีมุ่นคิ้วเล็กน้อย "ที่นี่คือหอชิงลั่วเยวี่อิ่ง"

"ข้ารู้ ผู้นำสกุลใหญ่อยู่ด้วย วางใจเถอะ มันยอมเข้ามาขวางข้า
ในชั่วเวลาที่ข้าสังหารเจ้า" ซุ่ยกระโดดไปข้างหน้า กระเป๋ีสั้นในมือพุ่งเข้าไป
ซุ่หม่อวี

ซุ่หม่อวียกมือขึ้นและยื่นสองนิ้วออกไป ปราณกระบี่อันหนาวเหน็บ
แผ่ซ่าน เมื่อกระบี่สั้นของซุ่ยปะทะกับปราณกระบี่ก็ชะงักไปชั่วขณะหนึ่ง
ซุ่หม่อวีเบี่ยงกายรูปไปยังด้านข้างของอีกฝ่าย นิ้วกดลงบนกระบี่สั้นเล่มนั้น
แผ่วเบา กระเป๋ีสั้นหักเป็นสามท่อนทันที ซุ่หม่อวีวาดเสียวนิ้ว เศษกระบี่
ลอยขึ้นทิ่มแทงเข้าไสน้ำกากของซุ่ย

"ประเสริฐยิ่ง" ซุ่ยรับเศษกระบี่หักด้วยมือ ครั้นออกแรงเล็กน้อย
เศษกระบี่ก็สลายเป็นผุยผงในพริบตา

"ซุ่ย หยุดมือ อย่าเสียมารยาทต่อผู้นำสกุลซุ่" ลุ่มเสียงเจือความ
น่าเกรงขามดังขึ้น

ซุ่ยถอยไปข้างหลังโดยพลัน แล้วค้อมเอวเอ่ย "ผู้นำสกุลใหญ่"

"ข้ารู้ว่าเจ้าอยากลองฝีมือ ครั้งก่อนไม่ได้ให้เจ้าไปปฏิบัติภารกิจด้วย
จึงสร้างความไม่พึงใจแก่เจ้ายิ่งนัก" ผู้นำสกุลใหญ่เดินเข้ามาหาพวกมัน

ทีละก้าว

"ถ้าชู่ยไปด้วย ภารกิจการครั้งนี้ย่อมไม่คว้าน้ำเหลว" ชู่ยกล่าว

"ไม่ ครั้งนี้เราไม่ได้คว้าน้ำเหลว สำนักเหลยและสำนักถึงสูญเสียอย่างหนัก ทำให้สองสกุลนี้กลายเป็นศัตรูกัน ยังได้สังหารเจ้าอวี๋เจิน ทำร้ายเชียวจู่เหอจนบาดเจ็บสาหัส พวกเราทำได้ดีมากพอแล้ว" ผู้นำสกุลใหญ่กล่าวอย่างเข้มแข็ง "แม้ว่าจะเกิดปัญหาบางประการตามมากก็ตาม ดังนั้นครั้งนี้ต้องให้เจ้าช่วยข้า"

ชู่ยก้มหน้ากล่าว "ผู้นำสกุลใหญ่โปรดสั่ง"

"เจ้าและจู่อิงทั้งหมดไปช่วยข้าสังหารคนผู้นั้น" ผู้นำสกุลใหญ่กล่าวเสียงเคร่งขรึม

"จู่อิงทั้งหมด? ข้าคนเดียว?" น้ำเสียงของชู่ยฉายแววประหลาดใจ

"เจ้าอยากทดสอบฝีมือและคิดว่าคนที่ข้าให้เจ้าไปฆ่าไม่แข็งแกร่งพอมาทดลองมิใช่หรือ ภารกิจการครั้งนี้เจ้าจะต้องพึงพอใจเป็นแน่" ผู้นำสกุลใหญ่หัวเราะแผ่วเบา "นางชื่อหลี่หานอี หนึ่งในห้าเซียนกระบี่ผู้ยิ่งใหญ่ครอบครองกระบี่อันดับสามของกระบี่ชื่อดังในใต้หล้า...เถียงมาปึงเหอ"

"ขอบคุณผู้นำสกุลใหญ่!" ชู่ยรับคำสั่งเสียงดัง ก่อนหัวร่อเสียงเบา เสียงหัวเราะอันเหนียวเหนียวดังก้องทั่วทั้งหอชิงลั่วเยวี่อิงที่มีผ้าต่วนสีขาวห้อยระย้า สร้างความประหลาดประหลาดอย่างบอกไม่ถูก

บทที่ 207

จดหมายสามฉบับ

เมืองเสวียเยวี่

ชื่อคงฉางเพิ่งนั่งอยู่บนหอสูงเพียงลำพัง ช่วงนี้มีพิราบสื่อสารบินเข้าเมืองเสวียเยวี่มาไม่ขาดสาย ฉบับแรกถูกส่งมาจากอินลั่วสยา เนื้อความในจดหมายเขียนคร่าวๆ ว่าวิกฤตของคฤหาสน์สกุลเหลยคลี่คลายแล้ว เหล่าศิษย์ไม่ได้ตาย ตนสงสัยว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเมืองอู่ซวง จึงจะไปสืบหาความจริงที่เมืองอู่ซวง

สืบหาความจริง? ชื่อคงฉางเพิ่งวางจดหมายลงไปในเปลวเทียนด้วยรอยยิ้มเย็น ผู้ใดบ้างไม่ทราบว่ายินลั่วสยากับซ่งเยียนหุยมีความสัมพันธ์ที่กล่าวไม่กระจ่างต่อกัน สงสัยว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเมืองอู่ซวงอันใดกัน ก็แค่ถือโอกาสนี้ไปสะสางบุพเพอับโชคของทั้งสองเท่านั้นเอง

จดหมายฉบับที่สองถูกส่งมาจากถังเหลียน ศิษย์เอกของเมืองเสวียเยวี่ผู้นี้รายงานเรื่องราวยาวเหยียด ตั้งแต่การทรยศหักหลังของสำนักถึงร่วมมือกับสำนักอื่นหลอกลวงเล่นงานคฤหาสน์สกุลเหลย จนถึงนายท่านผู้เฒ่าถึงตายในการต่อสู้ บีบคั้นให้คฤหาสน์สกุลเหลยประกาศต่อยุทธภพว่านายท่านผู้เฒ่าถึงตายเพราะปกป้องวีรบุรุษตัวหลัก

รวมถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องเชือดขาดเจ็บสาหัส ทุกคนจึงตัดสินใจพาเชียวเซอไปหาหมอที่เขาให้ไว้เขียน

"เขาให้ไว้เขียนอย่างนั้นรี" ชื่อคงฉางเฟิงทอดถอนใจแล้วเผาจดหมายฉบับนี้ด้วยเช่นกัน มันย่อมเคยได้ยื่นไปหาลี้ตงจวินพูดถึงเรื่องราวที่นั่นเป็นเพียงนิทานปรัมปรา ลึกกลับเสียยิ่งกว่าลึกกลับ แม้ว่าตนเองรู้สึกสนใจใคร่รู้มาโดยตลอด แต่ก็ไม่เคยคิดจะออกเดินทาง ทว่ามันกลับกังวลเรื่องของสำนักถึงยิ่งกว่า...

จดหมายฉบับที่สามมาจากเซียวเซวียน ทว่าทันทีที่ชื่อคงฉางเฟิงรับจดหมายมาก็วางมันลงในเปลวเทียนโดยไม่เปิดอ่าน เพราะตอนที่จดหมายฉบับนี้มาถึง ผู้ที่ส่งมันก็มานั่งอยู่เบื้องหน้าแล้ว

เซียวเซวียน เขียนกระบี่ปราชญ์

"เรื่องของสำนักถึง ท่านคิดเห็นเช่นไร" ชื่อคงฉางเฟิงเอ่ยถาม

"นายท่านผู้เฒ่าถึงตายแล้ว สามผู้อาวุโสสำนักถึงก็ตายแล้ว ถึงเสวียน ถึงหวง และถึงชีชา ความสามารถของพวกมันสามคน ประคับประคองสกุลที่ยิ่งใหญ่ไม่ได้ ในศึกคฤหาสน์สกุลเหลย ปราบกวนคนหนุ่มผู้หนึ่งนามว่าถึงเจ้อ คนหนุ่มผู้นี้ไม่สามัญ น่าจะเป็นผู้สืบทอดที่นายท่านผู้เฒ่าถึงเหลือทิ้งไว้" เซียวเซวียนกล่าวตอบ

"ข้าว่าถึงเจ้อผู้นี้ที่ถึงเหลียนเอ่ยถึงในจดหมาย ภายภาคหน้าอาจมีบทบาทก็จริง แต่ตอนนี้นั้นยังอ่อนเยาว์เกินไป สำนักถึงย่อมไม่ยอมรับ" ชื่อคงฉางเฟิงกล่าว

เซียวเซวียนมุ่นคิ้วเล็กน้อย "เจ้าหมายถึงถึงเหลียนเยวี่?"

"บรรเลงลำนำแลบรรเลงจันทรา ล่องสู่ผิวนิศาสน์ไหวเหินสู่มวลหมู่เมฆา" ชื่อคงฉางเฟิงรินน้ำชาสองถ้วย กล่าวอย่างแถมซ้ำ "ถึงเหลียนเยวี่ เวลานี้มีแค่คนที่ช่วยสำนักถึงได้ แต่เมื่อครู่ท่านบอกว่าสามผู้อาวุโสสำนักถึงก็ตายแล้วหรือ"

"ใช่ ตายแล้ว เมืองเสวียเวียของเจ้านักจะได้ข่าวมาบ้าง อีกทั้งทั่วทั้งเขาชิงเจิงก็ไว้ทุกข์มาสัปดาห์แล้วเพราะเจ้าสำนักเจ้าอวี๋จินตาย ตอนนี้เรื่องนี้ถูกเล่าลืออย่างลึบเสียดยิ่งกว่าศึกยุทธหัตถีเสียอีก อย่างไรก็ตามที่ตายก็เป็นถึงเซียนกระบี่พรต ผู้ใดจะฆ่าเซียนกระบี่พรตได้" ซือคองฉางเฟิงกล่าว

"สามผู้อาวุโสสำนักถึง?" ซือคองฉางเฟิงส่ายหน้า "พวกมันยังห่างไกล"

"ใช่ แต่ถ้าเป็นสามผู้อาวุโส ชูมูอวี๋สำนักอันเหอ เซียซีเตา และซุซางเหอ เจ้าคิดว่าอย่างไรเล่า" เซียเซวียนถามกลับ

"พวกมันเคลื่อนไหวใหญ่โตปานนี้เพื่อสังหารเจ้าอวี๋จินด้วยเหตุอันใด" ซือคองฉางเฟิงมุ่นคิ้ว

"ต่อให้พวกมันเคลื่อนไหวยิ่งใหญ่ปานนั้น แต่ถ้าเจ้าอวี๋จินไม่ลงเขา พวกมันจะสังหารเจ้าสำนักแห่งเขาชิงเจิงได้อย่างไร เจ้าอวี๋จินลงเขาเพื่อใคร" เซียเซวียนกล่าว

ซือคองฉางเฟิงตกตะลึง "ห่านอ!"

"ใช่แล้ว เป้าหมายของสำนักอันเหอกับสำนักถึงคือสังหารหลี่ห่านอี่ แต่ในช่วงเป็นตายเจ้าอวี๋จินมาถึงทัน มันฆ่าสามผู้อาวุโสสำนักถึงด้วยกระบี่เดียว โจมตีผู้นำสกุลใหญ่กับสองผู้นำสกุลของสำนักอันเหอจนล่าถอย พาหลี่ห่านอี่ฝ่าวงล้อมหนีไปได้ ทว่าหลี่ห่านอี่ต้องเข็มพายุพิรุณดอกหลิ เจ้าอวี๋จินที่บาดเจ็บสาหัสผืนสังขารรักษานาง ใช้ชีวิตตนแลกชีวิตนาง พอหลี่ห่านอี่ฟื้นขึ้นมาก็รับความสะเทือนใจนี้ไม่ได้ ธาตุไฟเข้าแทรกสู่มารในทันที พลังยุทธ์เพิ่มเป็นทวีคูณ กระทั่งเข้าร่วมมือกับเหยียนจันเทียนเซียนกระบี่พิโรธก็ยังสะกดข่มนางไม่ได้ ต่อมานางเกือบฆ่าซุซางเหอได้ที่ยุทธหัตถีเสีย แต่สุดท้ายซุซางเหอก็นี่ไปได้ หลี่ห่านอี่ไล่ตามไปทันที เหลยฮงตัวลุ่มหลงในรักก็ตามนางไปด้วย" เซียเซวียนเล่าเรื่องนี้จบก็ดื่มน้ำชา

สีหน้าของช็อคองเฟิงฉายแววพะวักพะวน "คิดไม่ถึงว่าเรื่องนี้ จะร้ายแรงถึงเพียงนี้ หานอีธาตุไฟเข้าแทรกซึมมา ไม่ได้การ เห็นที่ข้าต้อง ออกจากเมืองแล้ว"

"เจ้าไปไม่ได้" เซียวเซวียนสายศีรษะ "เรื่องราวที่เกิดขึ้นช่วงนี้แบ่งเป็น มีคนประสงค์จะฆ่าล้างคฤหาสน์สกุลเหลย มีคนคิดฆ่าเซียวอู๋เหอ มีคน ต้องการสังหารหลี่หานอี มีคนจะกำจัดสำนักกังตางอ้อม ไม่ว่าเรื่องใด ล้วนเกี่ยวข้องกับเมืองเสวียเยวี่ของเจ้า มีคนอยากทำลายเมืองเสวียเยวี่ ของเจ้า แม้กระทั่งคนอย่างเหียนจั้นเทียนเซียนกระบี่พิโรธก็ปรากฏตัวขึ้น แล้ว เรื่องราวไม่ได้จบในการควบคุมของเจ้า จุดยืนของสำนักกังตางนี้ ยังไม่ชัดเจน คฤหาสน์สกุลเหลยสูญเสียเหลยเซียนหู่ เหลยฮงก็มา หายตัวไป แม้ว่าเหลยอวี่นเฮ่อวรยุทธ์กล้าแกร่ง แต่การจะครองตำแหน่ง เจ้าสำนักอย่างมั่นคงยังไม่่ายดาย สกุลเวินแต่ไหนแต่ไรไม่ยุ่งเกี่ยว ทางโลก ไม่เข้าร่วมการสืบทอดของยุทธภพ เมืองเสวียเยวี่ยามนี้พึ่งพา พันธมิตรทั้งสามฝ่ายไม่ได้ เจ้าเมืองสองคนก็สูญหายไปอย่างไร้ร่องรอย กระทั่งท่านเซียนลั่วสยาาก็ไปหาคนรักเก่าแล้ว ถ้าเจ้ายังไปจากเมืองอีก เกรงว่าเมืองเสวียเยวี่จะแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ อย่างรวดเร็ว"

"มีคนคิดทำลายเมืองเสวียเยวี่ยของข้าริ" ช็อคองเฟิงพึมพำ แผลวเบา "ข้าสมควรคิดได้ตั้งนานแล้ว บนกระดานหมาก พวกเราล้วนเป็น ตัวหมาก"

"ใช่ เสียตายที่คนวางหมากตายไปแล้ว มันผูกเมืองเสวียเยวี่ย กับเซียวอู๋เหอไว้แน่น ยามนี้ในเทียนจี่มีคนมากมายอยากทำลาย เมืองเสวียเยวี่ยให้สิ้น เมืองอู๋ซวงในยุทธภพก็จ้องตาเป็นมัน ดังนั้นเวลานี้ เจ้าห้ามไปจากเมืองเป็นอันขาด เจ้าคือเซียนทวน เซียนทวนเพียงผู้เดียว ในใต้หล้า ตราบใดที่เจ้ายังอยู่ เมืองเสวียเยวี่ยย่อมรอการกลับมาของผู้อื่น ได้อย่างสงบสุข" เซียวเซวียนกล่าวเสียงเคร่งขรึม "ส่วนด้านหลี่หานอี ข้า

ไปเอง"

"ท่านไป?" ชื่อคงฉางเฟิงอึ้งงัน

"เราต่างได้รับการขนานนามว่าเซียนกระบี่ ทั้งยังมีมิตรภาพต่อกันมาสิบกว่าปี แม้ว่านางนินสัยเกรี้ยวกราด เจอหน้าที่ไรเป็นต้องประลองกระบี่กับข้า แต่ครั้งนี้ไม่ว่าจะช่วยสหายก็ดี ช่วยเมืองเสวียเยวียก็ดี ข้าย่อมต้องไปตามหานาง" เซียเซวียนลุกขึ้นยืน สะพายกลองตำราขึ้นอีกครั้ง "ครานี้ข้ามาเพื่อส่งข่าวให้เจ้า ไม่ขอรั้งอยู่นาน"

ชื่อคงฉางเฟิงมองอีกฝ่ายอย่างมีเลศนัย "ท่านเห็นว่าหานอิงดงามคนรักก็ตายไปแล้ว จึงอยากถือโอกาสนี้ตามใจ?"

เซียเซวียนส่ายหน้าด้วยรอยยิ้ม "ข้าเป็นบัณฑิต ชื่นชมความงามของหญิงงามแทนได้ห้ำหั่น มิใช่เพื่อตนเอง ไม่เคยมีความคิดเกินเลย ข้าไม่ยอมให้นางตาย เพราะหากได้ห้ำหั่นสูญเสียคนงามเช่นนี้ไป ก็ช่างน่าเสียดาย"

ชื่อคงฉางเฟิงพยักหน้า กล่าวต่อว่า "ท่านพี่เซีย ข้าเห็นเจตนาของถึงเหลียนเซีย่นว่าบุตรสาวข้าจะกลับมาพร้อมท่าน แต่กระทั้งยามนี้ก็ยังไม่เห็นเงาของนาง มีทราบบ้าง..."

เซียเซวียนเกาหัวแกรก ก่อนถอนใจกล่าว "ตอนแรกบุตรสาวของเจ้าเดินทางมาพร้อมข้า แม้ว่ารวยฤทธิ์ของนางไม่สูงล้ำ ทว่าปราดเปรื่องเกินคน หลบหนีสามครั้งถูกข้าจับกลับมาทั้งสามครั้ง ครั้งที่สี่ข้าหาไม่เจอ แต่ด้วยสติปัญญาและ...จิตใจที่เด็ดเดี่ยวของนาง ย่อมกลับเมืองเสวียเยวียแห่งนี้ได้ด้วยตนเอง"

ชื่อคงฉางเฟิงบั่นสีหน้าไม่ถูก ทอดถอนใจเฮือกใหญ่ "หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น"

บทที่ 208

ดร.ณน้อยลงเขาชิงเจิง

เขาชิงเจิง

ไว้ทุกข์ทั่วภูเขาติดต่อกันถึงสามเดือน

วันนี้ศิษย์สองคนที่โดดเด่นที่สุดในรุ่นของเขาชิงเจิง... หลี่ฝานซง ผู้สืบทอดวิชากระบี่มีอาภวัดจากเจ้าอวี๋เจิน เฟยเซวียนผู้สืบทอดพลังมังกรข้างสารแห่งเขาชิงเจิง เปลื้องอาภรณ์สีขาวตลอดทั้งร่าง พวกมันนั่งคุกเข่าอยู่หน้ารูปสลักบรมครูชานชิงในตำหนักเขียนคุณ เบื้องหน้ามีป้ายวิญญาณของปรมาจารย์รุ่นก่อน

"อาจารย์ปู่ วันนี้ศิษย์เฟยเซวียนลงเขาตามคำสั่งอาจารย์ ภายในสามปีจะต้องประจักษ์เรื่องราวได้ห้ำหั่น อ่านใจคนทั่วห้ำหั่น โปรดเผื่อรอวันที่ศิษย์คืนสู่เขาชิงเจิง!" เฟยเซวียนค้อมกายคำนับต่อป้ายวิญญาณ

"อาจารย์ ศิษย์หลี่ฝานซงออกตัณญ์ ยังฝึกวิชากระบี่ไม่สำเร็จ แก่ແค้นแทนอาจารย์ไม่ได้ ศิษย์จะลงเขาไปฝึกฝนอย่างหนัก ภายในสามปีจะฆ่าศัตรูของอาจารย์ด้วยมือตนเองให้ได้!" หลี่ฝานซงน้อมกายคำนับ

อินฉางซงผู้ที่มีวัยวุฒิสูงสุดในยามนี้และสืบทอดตำแหน่งเจ้าสำนัก

เขาชิงเฉิงชั่วครวญยืนอยู่ข้างหลังพวกมัน ทอดถอนใจอย่างอัปยศปัญญา "เขาชิงเฉิงหลายรุ่นมีแต่ยอดบุรุษซึ่งหาได้ยากยิ่งบนโลกใบนี้ ไม่รู้ว่าเป็นเคราะห์ดีหรือเคราะห์ร้ายของเขาชิงเฉิงเรา"

หลี่ผานซงกับเฟยเซวียนลุกขึ้นยืนและคารวะอินฉางซง เฟยเซวียนกล่าวว่า "อาจารย์ทวด วันนี้เฟยเซวียนกับอาจารย์อาเล็กจะลงเขาแล้ว อาจารย์ทวดโปรดรักษาตัวด้วย"

"เมื่อครั้งข้ายังเยาว์วัย เจ้าสำนักในยามนั้นหรือก็คืออาจารย์ปู่ของข้าสิ้นชีพลง พอข้าเข้าวัยกลางคน อาจารย์ของข้าก็จากไป ภายหลังข้ายังเข้าวัยหกสิบ ศิษย์น้องหลี่จกไป บัดนี้ข้าในวัยแก่ชรากลับต้องมาส่งเจ้าสำนักเขาชิงเฉิงคนที่สี่ที่ข้ารู้จัก" อินฉางซงแถมยิ้ม "หวังเพียงว่ายามข้าตาย จะได้เห็นเจ้าสำนักคนที่ห้าที่ข้าคิดไว้สืบทอดตำแหน่งเฟยเซวียน"

เฟยเซวียนส่ายหน้า "เฟยเซวียนละอายใจที่รับไว้ไม่ได้"

"หากจะเปรียบเทียบกับอวีเจิน เกรงว่าร้อยละร้อยปีต่อจากนี้เขาชิงเฉิงคงไร้ผู้ปกครอง เฟยเซวียน เจ้าได้รับสืบทอดวิชาพรตจากอวีเจิน ทั้งยังมีใจแสวงพรต นับว่าอยู่เหนืออวีเจิน ตำแหน่งเจ้าสำนักเขาชิงเฉิงข้าหรือเร็วเจ้าก็ต้องมานั่ง ไม่ต้องบ่ย้าง นี่เป็นเจตนาของอวีเจิน" อินฉางซงลูบเครา

เฟยเซวียนหลุบตาลง ไม่กล่าวคำใดต่อ "เฟยเซวียนรับบัญชา"

"วันหน้าเจ้าคือเจ้าสำนัก พวกเราต่างหากที่ต้องรับคำสั่งเจ้า ก่อนหน้านั้นเมื่อครั้งรับเจ้ามายังเขาชิงเฉิงอาจารย์เจ้าก็ป่วยและด่วนจากไป อวีเจินจึงเป็นผู้เลี้ยงเจ้าจนเติบโตใหญ่แทน อย่าทำให้มันผิดหวัง เฟยเซวียน" อินฉางซงหันมา "ผานซง!"

"ขอรับ!" หลี่ผานซงรีบรับคำ

"วันนี้เจ้าไม่ใช่ศิษย์เขาชิงเฉิงอีกต่อไป" อินฉางซงเอ่ยเสียงเรียบ

"ว่าอย่างโนะ!" หลั่ฝานซงกัฟเพยเซยึนต่างตคตละลั้

"อันที่จรัญเจ้าไม่เคยเป็นศิษย์ของเขาชิงเจิง เจ้าเป็นเพยงศิษย์ของ อวี่เจิน บิดามารดาของเจ้าเป็นสหายเก่าของศิษย์น้องหลั้ว ทว่ายามนั้น บิดามารดาของเจ้าด่วนจากไป จั้งได้ฝากฝั้เจ้าไว้กัฟศิษย์น้องหลั้ว เจ้า มีพรสวรรค์ด้านวิชากระบี่ตั้งแต่เล้ก อวี่เจินตอนนั้นมีปณิธานวัยหนุ่ม จั้งรับเจ้าที่อายุไม่ถึงหกปีเป็นศิษย์ หลายปีมานี้วิชากระบี่มีอาจวัดของเจ้า มีการพัฒนาอยู่บ้าง แต่อวี่เจินไม่อยู่แล้ว เขาชิงเจิงแห่งนี้ไม่มีผู้ใดสอนเจ้า ได้แล้ว" อินฉางซงกล่าว

"แต่ว่า..." หลั่ฝานซงร่อนรนจนเห่ือโซมศีระะ "ศิษย์ไม่เคยคิดตัดขาด เขาชิงเจิง อาจารย์อินโปรดไตรตรองอย่างถึถ้วนด้วย!"

"ข้ามิไ้ไล่เจ้าออกจากสำนัก เจ้าอยากเป็นศิษย์เขาชิงเจิง แต่เจ้า ลองถามตัวเองดูว่ามีใจแสวงพรตหรือไม่ เจ้าไปจากเขาชิงเจิงจั้งจะได้ แสวงหามรรคากระบี่ของตนเอง" อินฉางซงกล่าวอย่างแซ่่มซ้า "อวี่เจิน เคยกล่าวว้าชะตาเจ้ามีวาสนาสองอาจารย์ วาสนาแรกกับมันสิ้นสุดลงแล้ว ยังมีอีกหนึ่งวาสนา ซ่อนเร้นอยู่ในหุบเขาท้งทุ้งยุทธภพ เจ้าไปตามหาเอง เถิด"

หลั่ฝานซงปาดน้ำตา ยึนเจียบบอยุ่นานจั้งค่อยผงกศีระะ "ขอรับ"

"ไม่ต้องร้องไห้ อวี่เจินบอกว่าวิชากระบี่ของคนผู้นั้นไม่ด้อยไปกว่า มัน กระบี่พิโรทหหลวงทัพ กระบี่เดยวดายเก้าคิตา กระบี่สง่าแห่งปราศณู หิมะจันทราเลศล้า อาจารย์ของเจ้าย่อมอยู่ในกระบี่สี่เล่มนี้เป็นแน่ เป็น โอกาสดี ฟั้หวงแหนไว้"

"ศิษย์รับบัญชา!"

อินฉางซงมองดูเงาร่างของศิษย์ทั้งสองเดินลงเขาไปทีละก้าวและ ทอดถอนใจหนักหน่วง เทียนซืออาวุธของเขาชิงเจิงอีกสามคนก็เดินมายั้ ข้างกายของมัน

"คนหนึ่งได้รับวิชาพรต คนหนึ่งสืบทอดวิชากระบี่" เขียนชื่อผู้หนึ่ง
มองดูแผ่นหลังของพวกมัน กล่าวเสียงนิบ "อวีเจินก็นับว่ามีผู้สืบทอดแล้ว"

"นักพรตน้อยผู้หนึ่งจะสืบทอดตำแหน่งเจ้าสำนักเขาชิงเฉิงได้จริงหรือ"
เขียนชื่ออีกคนมีสีหน้ากังวล

อินฉางซงสายศิระะ "ทำได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับการท่องยุทธภพ
สามปีนี่แล้ว"

"ฟังมาว่าอวีเจินวาดแผนที่นำทางให้พวกมันผืนหนึ่ง คิดแล้วก็ขบขัน
อวีเจินไม่เคยลงเขา จะวาดแผนที่ลงภูเขาได้อย่างไร" เขียนชื่อคนหนึ่งเอ่ย
อย่างงุนงงสงสัย

"ข้าดูแผนที่ผืนนั้นแล้ว บนนั้นมีแค่สถานที่สองแห่ง เริ่มที่เขาชิงเฉิง
สิ้นสุดที่เขาชิงเฉิง" อินฉางซงหยุดไปเล็กน้อย "ระหว่างทางอวีเจินชี้แนะ
สถานที่หนึ่ง ส่วนที่เหลือเดินทางตามแต่ประสงค์"

"สถานที่ใด" เขียนชื่อสามคนที่เหลือถามขึ้นพร้อมกัน

"เขียนฉี่" อินฉางซงแหงนหน้ามองท้องฟ้า "สำนักโหรหลวง"

หลี่ผ่านซงสะพายกลองตำรา เพยเซวียนจุงม้าสีแดงพุทราตัวหนึ่ง
เหมือนยามนั้นที่พวกมันลงเขาออกท่องยุทธภพ ทว่าครั้งนี้จิตใจและ
อารมณ์แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ครั้นทั้งสองคนเดินถึงตีนเขา หลี่ผ่านซง
ก็หันกลับไป น้ำตาไหลโดยไม่รู้ตัว

"ท่านคิดอันใดอยู่" เพยเซวียนถาม

"ข้าคิดถึงตอนที่ข้าตามท่านพ่อท่านแม่มาเขาชิงเฉิงเป็นครั้งแรก
ตอนนั้นยังอายุไม่ถึงหกปี เพิ่งขึ้นเขาไปก็เจอเด็กหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่
หน้าชั้นบันได คาบหญ้าหาม้าทอดตามองที่ไกล มันถามข้าว่าลางเขา
เป็นอย่างไรบ้าง ยามนั้นข้าเห็นมันสะพายกระบี่ไม้ท้อไว้ที่หลัง จึง
ตอบไปว่า 'เจ้าสอนกระบี่ข้า ข้าจะเล่าเรื่องลางภูเขาให้เจ้าฟัง' ท่านพ่อ

ท่านแม่ตำหนิว่าข้าพุดจาลวงเกิน แต่มันกลับตอบตกลงอย่างใจกว้าง ภายหลังข้าเพิ่งรู้ว่ามันคือเจ้าอวีเจิน ผู้ที่วิถีพรตวิชาวาระปีเป็นอันดับหนึ่งในรอบร้อยปีของเขาจึงแจ้ง" หลี่ฝานซงยิ้มกล่าวทั้งน้ำตา "แต่ตอนนั้นข้ากลับรู้สึกว่าคุณอาจารย์ออกจะทิ่มทื่อ ข้าเล่าเรื่องข้างล่างภูเขาให้ฟังส่งเดช ก็หัวเราะว่าได้ตั้งนาน ยามนี้พอมาคิดก็รู้สึกผิดอยู่บ้าง"

"เพราะเหตุใดหรือ" เฟยเซวียนเอ่ยถาม

หลี่ฝานซงปาดน้ำตา "ตอนนั้นยังเยาว์วัย ข้าจะผ่านโลกมาสักเท่าใด เรื่องราวล้วนฟังมาจากท่านพ่อท่านแม่ทั้งนั้น บางเรื่องก็แต่งขึ้นมาเอง แต่อาจารย์กลับเชื่อทั้งหมด ลงเขาครั้งนี้ไม่รู้ว่าอาจารย์ได้เห็นโลกมนุษย์ที่หน้าเบื่อปานนี้แล้วจะผิดหวังหรือไม่"

เฟยเซวียนคลี่ยิ้ม "ไม่หรอก คนเช่นอาจารย์ปู่ ต่อให้เป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายเพียงใดก็ทำให้ท่านรู้สึกสนใจได้"

"จริงอยู่ สิ่งที่คุณอาจารย์ยังดูไม่พอ ให้พวกเราไปดูแทนแล้วกัน" หลี่ฝานซงหมุนกาย กล่าวเสียงดัง "บัณฑิตน้อย เราออกเดินทางกันเถอะ"

"ได้เลย อาจารย์อาเล็ก!" เฟยเซวียนรับคำ

"อย่าเรียกอาจารย์อาเล็ก เรียกว่าคุณชาย" หลี่ฝานซงเขกหัวเฟยเซวียนเบาๆ

เฟยเซวียนไม่โกรธชนิดหาได้ยากยิ่ง เพียงเดินออกไปไม่กี่ก้าวมันก็หันกลับไปราวกับมองเห็นนักพรตน้อยคนหนึ่งที่เคยนั่งอยู่บนชั้นบันไดนั้น ต่อมากลายเป็นดรุณน้อยผู้อ่อนโยนดุจหยก ให้หลังกลายเป็นนักพรตวัยกลางคนที่ไว้หนวดบางสองปอย ทอดตามองแดนไกล นัยน์ตาเปี่ยมด้วยความไฝฝัน

อาจารย์ปู่ หวังว่าการลงเขาครานี้ท่านจะหาบางสิ่งบางอย่างในใจพบจริงๆ ส่วนเรื่องที่ท่านยังทำไม่ลุล่วงก็ยกให้เป็นหน้าที่เฟยเซวียนเถอะ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3nEm3hv>